

blikke oprørtes hun over, hvad hun kaldte hendes Ammestuesnak. Forstod hun dog ikke, at netop det var det forfærdeligste af alt det forfærdelige, der var sket i den sidste Tid, at hun havde givet Liv til et stakkels Væsen, i hvem den hele Jammer skulde fortsættes!

Desuden skuffedes hun af Brevet, fordi Meta denne Gang slet ikke omtalte Dihmer. Hun havde halvvejs ventet at høre fra ham selv i Anledning af Moderens Død. Hun havde tænkt sig, at han vilde benytte denne Lejlighed til at sende hende i det mindste en formel Hilsen. Dersom han virkelig ikke bar Nag til hende, maatte han gøre det, syntes hun.

Efter at Grunden til Metas Tavshed nu var bleven opklaret, ventede hun ganske sikkert at høre fra ham. Meta eller hendes Mand maatte jo have meddelt ham hendes Mors Død. De vidste begge to, hvor godt han havde kendt hende.

I Slutningen af sit Brev havde Meta gentaget sin Indbydelse til et Besøg paa Favsingholm. Saa ugørligt det end var i Øjeblikket, beskæftigede Tanken hende dog som en Fremtidsmulighed. Dihmer havde altsaa stadig intet røbet om deres tidligere Forhold. Det vilde heller ikke have lignet ham, og hun bebrejdede sig nu, at hun havde kunnet frygte for, at han skulde betro en Tredjemand, hvad der for dem selv havde været en saa tragisk Oplevelse.